

Hồi Thứ Nhất

Xuân tình phát dậy chốn Bồng Lai, Thần tiên chịu nếm mùi trần tục

Thời ấy, có tướng Mông Cổ là Hốt Tất Liệt võ nghệ siêu quần, tài năng bạt tụy lại thêm thao lược toàn tài nên thường đem binh sang quấy nhiễu Trung Quốc. Vua Tống là Triệu La dốc hết lực lượng ra chống cự nhưng không tài nào đánh lui được quân địch.

Trong cơn nguy cấp ấy, nhờ có vì tôi trung tên Văn Thiên Trường bảo phò chạy trốn đến vùng Phúc Kiến gầy dựng lại cơ nghiệp nên Triệu La ở ngôi được 23 năm. Về sau, Hốt Tất Liệt lại cử binh gia phạt một lần nữa, vua Tống phải chạy đến núi Cang Châu rồi thọ bệnh thăng hà.

Bấy giờ có Lục Tú Phu là tôi trung, liền tôn người con thứ ba là Bình lên nối ngôi, đóng đô tại núi Nhai Sơn. Quân Mông Cổ hay tin cố tìm bắt, Lục Tú Phu phải phò vua vượt biển lánh nạn. Để Bình không chịu nổi cảnh sống bèngh bồng cực khổ nên bỏ mạng. Thế là Bình làm vua chưa đầy một năm, lại rủi không con kế nghiệp nên nhà Tống đến đây đã tuyệt. Chúa Mông Cổ sang tức vị xưng hiệu là Nguyên trào Thế Tổ.

Lúc ấy trên thượng giới đang mở hội bàn đào. Ngọc Hoàng Thượng Đế triệu tập chư tiên, chư thần về dự yến ẩm, vui say cảnh nước nhượ non bồng.

Chấp Phát Nữ Tiên Cô một mình đang lững thững trên đền Linh Tiêu xảy thấy Đông Đầu Tinh Quân xuất hiện, đôi mắt sang như pha lê, mặt trắng rằm, râu dài suôn đuột, mình mặc khôi vàng muôn phần đẹp đẽ. Nàng Tiên Cô liếc mắt nhìn Đông Đầu Tinh Quân đầy vẻ tình tứ, miệng nở một nụ cười như hoa lài chớm nở. Đông Đầu Tinh Quân cũng cảm thấy con tim rạo rực trước nhan sắc diễm kiều của Tiên Cô.

Thế là ngọn lửa ái tình bắt đầu bùng cháy...

Đông Đầu Tinh Quân bước tới thỏ thẻ:

– Tiên Cô ôi! Nếu Tiên Cô có lòng tương đến tôi như vậy, hai ta hãy cùng nhau xuống phàm trần đầu thai, có dịp chung sống với nhau để đáp lại tiếng gọi của tình yêu, chẳng biết Tiên Cô nghĩ sao?

Chấp Phát Nữ lòng như nở hoa, mím miệng cười, đáp bằng giọng tình tứ:

– Nếu được như vậy thì hân hạnh cho bản đạo biết bao!

Rồi hai người nắm tay nhau trao câu ân ái, xảy có Phần Hương Nữ Tiên Cô đi trò tới thấy vậy cảm thấy động lòng trần, lên tiếng nói:

– Hai người làm như vậy không sợ kẻ khác sanh lòng ghen ghét ư?

Hai nàng Tiên Cô này vốn là bạn chí thân, nên vừa dứt lời, Cháp Phát Nữ với tay nắm tay Phần Hương Nữ, thân mật nói:

– Chúng tôi định cùng nhau xuống phàm trần đầu thai kết duyên chồng vợ, vậy đạo hữu hãy xuống đó luôn thể để chị em ta cùng nhau nâng khăn sửa túi Đông Đầu Tinh Quân không tiện hơn sao?

Phần Hương Nữ cũng đã để ý đến Đông Đầu Tinh Quân từ lâu, nay nghe bạn mình nói vậy mừng rỡ đáp:

– Nếu chị có lòng tốt như vậy, em nguyện xuống đầu thai làm thứ nhất để cùng nhau chia chút ái ân.

Cả ba đều hiệp ý nên thích chí cười xòa, bỗng có một Tiên Cô từ phía sau bước tới thình lình vỗ vai Phần Hương Nữ nói lớn:

– Chôn Thiên đình đâu phải là chỗ trao ân tình tự? Nay ta quyết vào tâu với Ngọc Hoàng để người trị tội cho mà xem!

Cả ba nghe nói thất kinh quay lại nhìn, thì ra vì Tiên Cô ấy không ai xa lạ, chính là Bình Khuê Tiên Nữ, người hầu giá đức Ngọc Hoàng.

Đông Đầu Tinh Quân năn nỉ:

– Đạo hữu có thể nhẫn tâm thật vậy sao?

Lúc này giờ Bình Khuê cố ý làm nghiêm để dọa ba người chơi, bây giờ trông thấy Đông Đầu Tinh Quân quá sợ hãi, nàng cảm thấy thương hại liền cười xòa đáp:

– Nói chơi vậy thôi chứ bản đạo đã đem lòng thương mến ngài từ lâu, nhưng không dám thổ lộ tâm tình, nay nếu ngài có thương tình, bản đạo cũng xin theo sau hai chị ấy để cùng hưởng ái ân nồng đượm, cho phỉ dạ ước ao bấy lâu nay.

Đông Đầu Tinh Quân nghe nói như trút một gánh nặng ngàn cân, bèn đem ý định đầu thai xuống phàm trần tỏ lại cho Bình Khuê nghe.

Bình Khuê nói:

– Dầu sao hai chị cũng là người đến trước, bản đạo là kẻ đến sau, vậy xin nguyện xuống đó đứng vào hàng thứ ba trong cuộc tình duyên này vậy.

Cháp Phát Nữ và Phần Hương Nữ đồng thanh nói:

– Chúng tôi bao giờ dám định thấp cao.

Bình Khuê lắc đầu:

– Giải quyết như vậy là đúng theo lẽ phải. Nhưng thôi! Chúng ta chớ nên phân định nhiều lời, e khi thấu đến tai Ngọc Hoàng, cuộc tình duyên của chúng ta tan vỡ mà còn bị quả phạt nặng nữa đây.

Mọi người đều khen phải, rồi cùng nhau dâng vâng giá võ xuống chôn hồng trần thực hiện theo tiếng gọi của con tim.

Sau đó Ngọc Hoàng ngự ra chánh điện, chư thần vào triều bái xong xuôi, bỗng có một vị thần bước ra quỳ tâu:

– Muôn tâu Ngọc Đế, hạ thần là Củ Soát Linh Quan vừa điều tra được một việc nên xin tâu lên cho Ngọc Đế đăng tường. Vừa rồi có Đông Đầu Tinh Quân cùng Cháp Phát Nữ có đính ước với nhau định xuống phạm trần đầu thai kết phàm phu phụ, lại có Phần Hương Nữ và Bình Khuê cũng xin theo xuống làm tiểu thiếp. Việc này quả là một việc dâm ô nên hạ thần không thể bỏ qua được.

Ngọc Đế nghe tâu, nổi giận phán:

– Bấy lâu nay, phạm tiên hạ giáng xuống hồng trần đều được hưởng phú quý vinh hoa, đến khi thâm hồi về thượng giới lại đăng thành chánh quả, nên nay trong hàng thần tiên lại sanh lòng tà vậy. Vậy từ nay kẻ nào muốn giáng trần phải chịu trăm đường cực khổ, nếu kẻ nào làm tròn trung, hiếu, tiết, nghĩa mới đăng thân về thượng giới, bằng không phải bị đày xuống địa ngục chịu cực hình.

Phán đến đây, Ngọc Hoàng quay lại bảo Thái Bạch Tinh Quân đem sổ tra xét xem dưới phạm trần có kẻ nào tích đức từng thiện đăng cho Đông Đầu Tinh Quân cùng ba vị Tiên Cô đầu thai và bắt chịu trăm đường cực khổ.

Thái Bạch lật sổ xem xét hồi lâu rồi tâu:

– Hiện nay có vị Nguyên soái triều Nguyên tên Hoàng Phủ Kính trải mấy đời làm lành mà không con nối dõi, nhưng số trời đã định mười lăm năm sau Hoàng Phủ Kính phải bị tai họa trong ba năm, rồi nhà tan cửa nát, sau đó mới được đoàn viên hưởng phú quý.

Ngừng một lát, tra xét thêm rồi Thái Bạch tâu tiếp:

– Cũng trong triều Nguyên có quan Binh bộ Thượng thư Mạnh Chiêu, tự là Sĩ Nguyên, và một nhà hàn nho tên Tô Tín Nhon, cả hai cũng đã mấy đời tu nhơn tích đức không kém. Trước đây đã có ngọc chỉ sai Kim Đồng xuống đầu thai làm thế tử để lên ngôi cửu ngũ nhơn và Ngọc Nữ đầu thai làm Chánh cung Hoàng hậu, nhưng vì Kim Đồng đã đính ước với Chúc Nữ nên Chúc Nữ giáng sanh làm con gái họ Lưu hồng chiếm ngôi Hoàng hậu. Chẳng may Chúc Nữ bạc phước không hưởng thọ lâu dài. Vậy nay xin Ngọc Đế hãy cho Ngọc Nữ xuống giữ lấy ngôi Hoàng hậu ấy.

Thái Bạch Tinh Quân tâu dứt lời Ngọc Đế truyền chỉ cho Đông Đầu Tinh Quân phải xuống đầu thai làm con Hoàng Phủ Kính, Cháp Phát Nữ đầu thai làm con gái Mạnh Chiêu, lại phú cho tài cao học rộng đăng làm chánh thất Đông Đầu Tinh Quân, nhưng cái duyên ấy phải bảy nổi ba chìm, hiệp ly, ly hiệp rồi sau mới đoàn tụ.

Còn Phần Hương Nữ làm con gái Lưu Tiệp, Bình Khuê Nữ làm con gái Tô Tín Nhon, để sau này nâng khăn sửa túi cho Đông Đầu Tinh Quân, còn về Ngọc Nữ (chị của Đông Đầu Tinh Quân), hiện nay ngày giờ gấp rút, cần phải cho cả hai chị em xuống đầu thai một lượt (song thai) cho kịp thời nối ngôi chánh hậu ấy.

Truyền phát dứt lời, Ngọc Hoàng đi giá về cung.

Bây giờ xin nói việc trong triều vua Thế Tổ nhà Nguyên có một vị trung thần tên Hoàng Phủ Kính, tự là Đình Sơn, văn võ toàn tài, sức mạnh vô song, tướng mạo phương chi, dung nghi lắm liệt, trán rộng, tai to, mắt sáng ngời, mặt đỏ, râu dài. Nguyên Hoàng Phủ Kính người huyện Giang Lăng, năm mười tám tuổi thi đỗ Võ Trạng, qua năm mười chín tuổi lãnh binh đi chinh phạt Bắc Phiến, đến hai mươi tuổi đắc thắng hồi trào được Nguyên Thế Tổ phong làm chức Kinh dinh Bình mã Đại Nguyên soái.

Hoàng Phủ Kính có vợ là Doãn Thị, vợ chồng ăn ở với nhau ngót ba năm mà không con, nên vợ chồng thường đêm ngày cầu trời khấn Phật trông mong đặng sanh quý tử.

Quả thật trời, Phật không bao giờ phụ người lành, nên Doãn Thị cầu khấn chưa được ba tháng đã thọ thai. Nhưng lạ thay, Doãn Thị có mang trên mười tháng trời vẫn không thấy khai hoa nở nhụy. Vợ chồng thấy thế lấy làm lo ngại.

Thời gian cứ nặng nề trôi qua đúng một năm trời; hôm ấy vào ngày rằm tháng tám, bữa cơm chiều chưa xong, Doãn Thị nghe trong bụng quặn đau, bỏ vào phòng nằm yên.

Qua hết canh một, bỗng thấy nữ tì chạy ra báo với Hoàng Phủ Kính:

– Thưa lão gia bây giờ phu nhơn đau bụng rên la dữ lắm.

Hoàng Phủ Kính vội sai người đi rước mẹ bà rồi bước vào phòng thăm vợ, Doãn Thị thấy chồng vào vội nói:

– Phu quân ôi! Tôi mới vừa nằm mộng thấy một điềm chiêm bao lạ lùng lắm. Khi tôi đang thiu thiu ngủ bỗng thấy ba người mào cao áo dài đến bảo rằng Ngọc Hoàng Thượng Đế thấy nhà ta đã ba đời tích thiện, nên sai Ngọc Nữ và Đông Đẩu Tinh Quân xuống đầu thai. Ba người nói xong biến mất, lại thấy một vị Thần Quân và một nàng Tiên nữ đến níu áo tôi gọi bằng thân mẫu. Tôi giật mình tỉnh dậy trong bụng đau thắt đến bây giờ.

Phu nhơn nói dứt lời lại ôm bụng rên la. Hoàng Phủ Kính truyền cho mẹ bà và tỳ nữ chăm lo săn sóc rồi bỏ ra nhà ngoài.

Phủ Kính vừa bước ra khỏi cửa phòng đã thấy hai tên gia nhơn chạy vào báo:

– Bẩm lão gia, không hiểu sao bỗng dung trên mặt trăng tỏa ra một đạo hào quang chiếu thẳng xuống mái nhà mình, thật là một điềm lạ lùng!

Hoàng Phủ Kính nghe nói lấy làm lạ, lật đật chạy ra xem, thì quả nhiên đạo hào quang chiếu sáng khắp bốn phía nhà.

Ông ta nghĩ:

“Thế thì đứa trẻ sắp sanh đây chắc là quý tử.”

Còn đang suy nghĩ, bỗng thấy con tỳ nữ chạy ra bẩm:

– Phu nhơn vừa sanh đặng một vị tiểu thư, mà trong lúc sanh mùi hương tỏa ra thơm nức mũi, căn phòng lại sáng rực lên.

Nghe nói sanh con gái, Hoàng Phủ Kính hơi bất bình, nhưng rồi lại nghĩ:

“Đã có diềm nguyệt hoa chiếu sáng thế này thì dù trai hay gái cũng không phải hạng tầm thường.”

Vì nghĩ vậy, lòng ông cũng cảm thấy dễ chịu; kể đó con tỳ nữ khác chạy ra bẩm:

– Phu nhon sanh rồi nhưng vẫn còn đau bụng, mẹ bà lại bảo phu nhon còn sanh một vị công tử nữa.

Hoàng Phủ Kính nghe nói vội bước ra sân xem trăng, thì thấy ánh hào quang bây giờ đã phai mờ, ông ta lẩm bẩm:

“Đứa trai này tuy không được tốt bằng đứa kia, song cũng không phải hạng tầm thường.”

Tiếp theo đó lại có tin phu nhon trở sanh công tử rồi, Hoàng Phủ Kính bước thẳng vào phòng trông thấy Doãn Phu nhon thân hình vẫn trắng kiết, hai đứa bé đứa nào cũng dễ thương và giống nhau như đúc, lòng ông như nở hoa, căn dặn vú phải hết lòng chăm nom cẩn thận.

Ngày giờ thấm thoát trôi qua, mới đây mà ăn lễ đầy tháng. Các quan trong triều rải rác đến chúc mừng rất đông. Hoàng Phủ Kính chọn tên cho hai trẻ, ông nghĩ nhớ lại lúc sanh tiểu thơ nguyệt hoa rực rỡ nên đặt Trương Hoa, còn lúc sanh công tử nguyệt hoa đã phai mờ nên đặt là Thiệu Hoa.

Tháng ngày như thoi đưa, thấm thoát đã năm năm qua, tiểu thơ và công tử mặt mũi xinh đẹp lạ thường, nhất là Trương Hoa dung nghi tề chỉnh, ăn nói đoan trang; Hoàng Phủ Kính quý như vàng ngọc, hằng ngày chăm lo truyền dạy văn chương, hai trẻ đã sẵn trí thông minh lại chăm học nên tiến bộ mau chóng.

Qua năm sau, vào khoảng giữa xuân, khi Hoàng Phủ Kính tấn triều, bỗng thấy quan Huỳnh môn quỳ tâu:

– Vừa rồi có quan Tuần phủ Vân Nam dâng biểu văn về cáo cấp rằng: Vua Thổ Phiên Ngột Tòng Đào đem binh sang cướp phá biên cương nên thượng tấu xin binh cứu viện.

Hoàng Phủ Kính đứng chầu, nghe nói liền bước ra quỳ tâu:

– Bệ hạ lên ngôi chưa được bao lâu mà Thổ Phiên đã khinh thường dám đem binh cướp phá biên thù, nếu không kịp thời tảo thanh, chúng sẽ lộng hành nguy hiểm. Hạ thần tuy bất rài, song nếu bệ hạ phát binh, xin nguyện ra sức.

Nguyên Thế Tổ nghe tâu, mừng rỡ phong cho Hoàng Phủ Kính làm Đô đốc Vân Nam Đại Nguyên soái, thống lĩnh hai muôn binh đi bình giặc Thổ Phiên.

Hoàng Phủ Kính lãnh chỉ lui về điểm binh mã, rần rộ kéo thẳng đến Vân Nam.

Đến nơi, quan Tuần Phủ Vân Nam là Trương Thiệu Hùng mở cửa thành bình tiếp. Hoàng Phủ Kính hỏi:

– Hành động quân giặc ra thế nào?

Trương Thiệu Hùng đáp:

– Trước đây bọn Thổ Phiên Ngột Tòng Đào thường đem binh đến cướp phá luôn luôn, nhưng từ ngày nghe tin Nguyên soái sẽ đem binh đến, chúng có phần kiêng nể nên rút binh đóng quân cách đây chừng năm mươi dặm.

Hoàng Phủ Kính nói:

– Bọn Thổ Phiên có nhiều giống, nhưng chỉ có giống Ngột Tòng Đào này là dữ tợn hơn hết, nếu ta phá được toán quân này, tất nhiên bọn khác phải kinh sợ rút lui ngay.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên soái Hoàng Phủ Kính thăng trưởng, truyền cho phó tướng Phùng Nhựt Thăng lãnh năm ngàn quân kéo đến mai phục phía tả đồn giặc. Tham tướng Thi Tổ Vinh cũng lãnh năm ngàn quân kéo đến mai phục phía hữu, khi nào nghe tiếng pháo nổ là ủa ra vây đánh.

Hai tướng lãnh lệnh đi rồi, Nguyên soái lại khiến hai tướng Trương Phùng Đẩu và Hồng Công Cử dẫn mỗi người hai ngàn quân kéo đến phía sau lưng dinh trại địch, chờ khi nào có tiếng pháo lệnh thì xua quân áp tới đốt phá cho hết lương thảo của chúng.

Bây giờ xin nói qua chúa Thổ Phiên có một vị Nguyên soái tên Xích Phong Bất Hoa, sức mạnh đánh muôn người, thường dùng cây phượng thiên hạ kích nặng ngàn cân, dưới trướng lại có hai viên đại tướng là Hàn Khởi và Hình Thăng thầy đều võ nghệ cao cường, thương pháp tinh thông, vì vậy chúa Thổ Phiên Ngột Tòng Đào nghe tin Hoàng Phủ Kính kéo binh đến liền rút quân cách năm mươi dặm truyền hạ trại rồi nói với chư tướng:

– Ta nghe đồn Hoàng Phủ Kính là tay kiện tướng của Nguyên trào, lâu nay chiến đấu vô cùng lão luyện, vậy nay hấn đến đây thế nào cũng cùng chúng ta quyết định, chư tướng phải cẩn thận lắm mới được.

Xích Phong Bất Hoa nói:

– Trước kia Hoàng Phủ Kính thắng được Bắc Phiên chẳng qua là dịp may mắn chứ có tài giỏi gì đâu? Để biết rõ tài cao thấp, tôi đề nghị ngày mai chúng ta kéo binh đến giao phong với hấn một trận cho biết.

Ngột Tòng Đào gật đầu khen phải rồi truyền quân sĩ chuẩn bị sẵn sàng để hôm sau ra binh.

Lời Bình

Người ta thường bảo sự ước vọng của con người vô cùng tận, hễ đứng núi này thường trông núi nọ. Đã thành tiên tất nhiên không còn gì sung sướng hơn nữa, song lắm lúc vẫn còn thiếu hai chữ tình yêu. Thế thì “ái tình” quả là vị chúa tể oai quyền, nó chỉ huy cuộc sống, nó ngự trị trên mọi tâm hồn, nó có đủ quyền lực làm cho người ta phải sa đọa. Vì thế, chính Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng thông cảm mãnh lực của ái tình nên không trách cứ Đông Đầu Tinh Quân hay một vị tiên nữ nào khác, ngài phải chọn lựa chỗ đầu thai xứng đáng cho mấy người để rồi bắt buộc họ phải sống một cuộc tình duyên đầy

éo le, đó là một hình phạt, chú Ngọc Hoàng cũng không đủ sức để cấm hẳn không cho họ thực hiện theo tiếng gọi của con tim.

Tác giả Tái Sanh Duyên muốn nêu lên sức mạnh của ái tình đến thế, tưởng đã tuyệt bút rồi.